The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10:11

. . AND I WILL SET UP ONE SHEPHERD OVER THEM. Ezek. 34:23

PUBLISHED TO BRING TO THE JEWISH PEOPLE KNOWLEDGE OF THEIR TRUE SHEPHERD AND MESSIAH — THE LORD JESUS CHRIST

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 40 - No. 10
JUNE, 1957

Could Abraham Have Been a Christian?

A traveller in Palestine traces the Patriarch's steps after he heard God's promises to give him a land, a seed and a blessing.

by DR. CARY N. WESIGER III
A Gentile Christian who loves the Jews

I ENTERED Palestine by way of the desert. In 1934 it was a 24-hour trip by bus from Baghdad to Damascus. I could understand how the children of Israel would regard Palestine as a land of "milk and honey." After the dusty desert anything green is a sight for straining eyes.

About four thousand years ago the Lord God appeared to a man in the lower Tigris-Euphrates basin. This was Mesopotamia, or present-day Iraq. The Lord God entered voluntarily and graciously into a covenant with Abraham. He made a three-fold promise. He vowed to give him a land, a seed, and a blessing for all nations. Abraham (then called "Abram") was, on his part, to offer complete obedience to God.

Abraham was 75 years old when he finally left Haran in northern Mesopotamia. Genesis 15:6 tells us that "he believed in the Lord; and he counted it to him for righteousness."

ABRAHAM'S PROBLEM — HE WAS CHILDLESS

But Abraham had a problem. His wife Sarah was barren. The promised child was to come by her, but she had no child. Yet when Abraham was 99 the promise was renewed, God gave Sarah conception and when the grand patriarch of all believers was 100, Isaac was born.

God purposed to make a great people out of Abraham, a people as numerous as the stars of heaven and the grains of sand by the sea. So Abraham begot Isaac and Isaac begot Jacob and Jacob begot the twelve tribes of Israel. The chosen family multiplied so abundantly that when Moses led them out of Egypt, they probably numbered two million.

A Pharaoh who "knew not Joseph" was afraid that the Israelites would become too numerous and powerful so he ordered the midwives to kill the boy babies when born. This order was disobeyed so Pharaoh commanded all boy babies to be thrown into the Nile. In the case of Moses we see one of the great ironies of history. Pharaoh in mad folly thought he could oppose God, so God arranged for the future deliverer of His people to grow up right under Pharaoh's nose. The daughter of Pharaoh rescued little Moses from his frail basket in the Nile and reared him as a prince in Egypt's proud court. For forty years Moses got the best education and culture of Egypt. It was the human side of his training which prepared him to be one of the ablest men of all time. He became a law-giver, poet, miracle-worker, statesman, general and prophet. It was God's doing.

THOSE WHO PERSECUTE THE JEWS ARE DOOMED

I heartily believe that any nation which persecutes the Jewish people is doomed. God said He would bless those who bless the Jews and curse those who curse them (Genesis 12:3). Many Christians predicted the rapid downfall of Hitler while he still strutted with his little mustache across the Nazi stage. The reason: his horrible crimes against the Jewish people.

By God's mercy and power He arranged the Passover. In the dead of night after nine plagues had practically ruined Egypt there were unusual doings in Israelite homes. The blood of a lamb was sprinkled upon the lintel and side posts of every home. Thus when the avenging angel beat his wings over Egypt, the Israelites were safe under the cover of sacrificial blood. But in every Egyptian home the first born of man and beast died. Egypt was in an uproar. Egypt was in terror. "Get these Jews out of here," they said. "Their God is too strong for us. Egypt is destroyed!"

So God's mercy and power led the people out of Egypt, across the Red Sea, through all that great and terrible wilderness, over Jordan and into the land of promise. God meant to plant a tree in Palestine and He did so. Is anything too hard for the Lord?

GOD MADE A COVENANT WITH DAVID

David was not perfect. He had one terrible blemish upon his record. He took Uriah's wife and then to cover up his adultery, ordered Uriah exposed in battle so that he was slain. But because David had loved the Lord with all his heart,

Who Gave Israel to the Robbers?

Who was the originator of Anti-Semitism? Was it Hitler, the Czar of Russia, Rasputin, Machiavelli, Pope Gregory, or Pharoah? Not one of these can be held responsble for bringing into the world that devilish thing called Anti-semitism. Would you like to know the real originator of Jew-hate? Send us 5¢ in stamps and ask for our folder, "Who Gave Israel to the Robbers?"

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879

God had already promised him perpetual kingship. God made a covenant to establish the rulership with David forever. This covenant was never annulled even when David sinned so terribly. God punished David with civil war and rebellion in his own house. But the covenant stood.

Centuries later, prophets like Isaiah, Jeremiah and Zechariah announced the word of God. Isaiah said (11:1): "And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a Branch shall grow out of his roots." Jesse was David's father, so this is a direct reference really to David. Note: "A Branch shall grow." Jeremiah said (23:5): "Behold, the days come, saith the Lord, that I will raise unto David a righteous Branch." Zechariah said (3:8): "Behold, I will bring forth my servant, the Branch."

Now I would like to have you refer to Psalm 1:3: "And he shall be like a tree planted by the rivers of water." The writer of the psalm was picturing a righteous man. I want to extend his symbol to apply to Abraham. I conceive his faith to be in terms of a tree. As such it has roots, trunk, branch and fruit. The planting of the tree by the rivers of water suggests God's great purpose replenished by His streams of mercy and power. It began with the roots when God appeared to Abraham four thousand years ago. The roots were to produce a massive trunk, the nation of Israel. As God shaped this sturdy trunk of a nation, He replenished it with the rivers of water. Now we come to the Branch.

And when we come to the Branch we see God doing the impossible. The stem of Jesse was a cut-off trunk. As a nation Israel was reduced to low estate under the Romans. Yet in an humble home in Jewry the Branch sprang forth. So we find the first book of the New Testament, Matthew, opening with these words: "The book of the generation of Jesus Christ, the son of David, the son of Abraham." Mary, the pure-hearted Jewish maiden, conceived by the power of God's Spirit before she belonged in marriage to Joseph, for so Isaiah prophesied 750 years before it came to pass (7:14): "Behold, a virgin shall conceive, and bear a son, and shall call his name Immanuel."

WHO CRUCIFIED CHRIST?

So Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king. He was, as the New Testament declares, great David's greater son.

If the birth of Jesus, or the sprouting of the Branch, was wonderful, much more was the death of Jesus. Let me make it plain that I have never singled out the Jewish people as especially guilty of the crucifixion of Jesus. The New Testament evidence is that the whole human race is guilty. The Jewish high priestly party was guilty. The Pharisees were guilty. Herod, not a Jew, was guilty. Pontius Pilate, a Roman, was guilty. I was guilty, for I am a sinner, and it is New Testament teaching that Christ died for our sins, a substitute lamb, to provide atoning blood. He gave His life for you and me.

The death of Jesus, however, was not the end. On the third day God raised Him up and He was seen and recognized by His disciples and many others. David's remarkable statement in Psalm 16 (vs. 10) was fulfilled, "Thou wilt not leave my soul in hell; neither wilt thou suffer thine Holy One to see corruption."

The Branch, seemingly cut off by men, was maintained in life by God. So all through the New Testament you find the wonder of the Resurrection maintained. Thus, we understand Christ to have been vindicated and "declared to be the Son of God with power, according to the Spirit of holiness, by the resurrection from the dead" (Romans 1:4).

Now we come to the fruit. Christianity goes back to Abraham. Its roots sink deep into the soil of antiquity, two thousand years before Christ. Its roots are one hundred per cent Abrahamic, or Hebraic. We owe everything we have religiously to the Jewish people or to what God has done through the Jewish people. In the New Testament, in the 15th chapter of the Gospel of John, Jesus says, "I am the true vine." The principle of life runs consistently through the vine as it runs through the tree. Jesus said to His disciples: "I am the vine, ye are the branches. . . as the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine; no more can ye, except ye abide in me." In other words, Jesus taught and we believe that God's mercy and power flow into our lives only through Jesus Christ.

IS IT RIGHT TO PRAY IN THE NAME OF MOSES?

You have probably been present at public meetings where a Christian minister was asked to pray. You have heard him end his prayer with expressions like these: "For Jesus' sake," or "In Jesus' name," or "Through Jesus Christ our Lord." Perhaps you have been irritated. You have thought: "That man knows that there are Jews present; why does he do that?" Well, the minister is not trying to be irritating. He is praying sincerely as he has been taught to pray. If a rabbi prays in public I expect him to reach out to God for me according to his sincere conviction. I expect the same of a Christian minister. I heard of a chaplain in the Army, a Christian, trying to minister to some Jewish soldiers who had no rabbi. He prayed his prayer in the name of Moses! His intention was kind, but how stupid he was and really how insincere!

Christians believe that they cannot be joined to God's Tree of Life unless they accept Jesus Christ as Lord and Savior. This they must do before God, the keeper of the Tree of Life, will graft them into the root, trunk and Branch. We call this conversion. We call it faith in the grace of God. We see God again doing the impossible, taking a broken human personality, dead in sin, and giving it new spiritual life, so that psychologically, the person so changed has passed through death and resurrection. When God said to Abraham (Genesis 22:18), "And in thy seed shall all the nations of the earth be blessed," He must also have had in mind those Jews who said to Jesus (John 8:33): "We are Abraham's seed" and to whom Jesus replied (8:56): "Your father Abraham rejoiced to see my day: and he saw it and was glad." Could Abraham have been other than a Christian?

NOT ALL ARE CHRISTIANS WHO CALL THEMSELVES SUCH

A good many people go by the name of Christians who have never received the life of God. They are born in a church but that does not make them Christians. They must be individually born again or born from above. That is why church history is marked by so many inconsistencies and failures. And even those who belong by conversion to God are not yet perfect. They yield partial and blemished fruit. Hence, we believe we must grow spiritually by Bible study, prayer, public worship and loving service.

Let us no longer offer our worship to strange deities but to the God of Abraham, Isaac and Jacob, the God of David, the God of the great and eloquent prophets, the God of the One whom we devoutly believe to be the true Messiah of Israel, our Lord and Savior, Jesus Christ.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.
236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Come To Our Meetings
at 236 West 72d St., New York
Sunday Service — 4:00 P. M.
Wed. Bible Study — 8:00 P. M.

VISIT OUR OTHER MISSIONS

Brooklyn N. Y.: 590 Broadway. **Coney Island, N. Y.:** 3116 Neptune Avenue. **Pittsburgh, Pa.:** 5808 Beacon Street. **Philadelphia, Pa.:** 717 Walnut Street. **Los Angeles, Calif.:** 200 N. St. Louis Street. **San Jose, Calif.:** 3580 McKee Road. **Rochester, N. Y.:** 286 Jerold Street. **Denver, Colo. Columbus, Ohio. Minneapolis, Minn.:** 9540 Oakland Avenue. **N. Miami, Florida:** 583 N. E. 125th Street. **Austin, Texas:** 306 East 14th Street. **Seattle, Wash.:** 4408 Densmore Ave. **Portland, Ore.:** 2705 N. E. 52nd Ave. **Montreal, Quebec, Canada:** 357 Laurier Avenue West. **Hamilton, Ontario, Canada:** 39 King Williams Street.

ווארצלען האבן געזאלט ארויסברענגען א מאסיוון שטאם. אזוי ארום האט אברהם געבוירן יצחקן און יצחק האט געבוירן יעקובען און יעקוב האט געבוירן די 12 שבטים פון ישראל. די אויסדערווילטע פאמיליע האט זיך אזוי פארמערט און ווען משה (רבינו) האט זיי ארויסגעפירט פון מצריים זענען זיי געווען ארום צוויי מיליאן מענטשן.

אט דא זעען מיר ווידער די געטלעכע באשטעטיקונג אין אן אומבויגזאמען ציל. ווען גאט פלאנצט א בוים, איז ער געפלאנצט! אין מיצריים איז אויפגעשטאנען א פרעה וועלכער „האט נישט געקענט יוסף'ן." ער האט מורא געקריגן טאמער וועלן די יידן ווערן צו פיל און צו מעכטיק, האט ער דאריבער באפוילן די הייבנים צו דערמארדן יעדעס יינגעלע וואס וועט געבוירן ווערן. דער באפעל איז נישט אויסגעפאלגט געווארן, האט דאריבער פרעה באפוילן אז יעדעס יינגעלע זאל ארייngeווארפן ווערן אינם נילוס. אין דעם פאל פון משהן זעען מיר איינע פון די גרויסע איראניעס פון דער געשיכטע. פרעה, אין זיין משוגענער נארישקייט, האט געמיינט אז ער קאן זיך קעגנשטעלן גאט, האט גאט געמאכט אז דער צוקונפטיקער רעטער פון זיין פאלק זאל אויפוואקסן פאר פרעהס אויגן. די טאכטער פון פרעהן האט אפגעראטעוועט משהן פון דעם קויש אינם טייך נילוס, און האט אים אויפגעהאדעוועט ווי א פרינץ אינם שטאלצן קעניגלעכן הויף פון מיצריים. פאר פערציק יאר האט משה רבינו דערהאלטן די בעסטע דערציאונג און קולטור פון עגיפטן. אזוי ארום אפילו פון דער ריין מענטשלעכער זייט איז ער צוגעגרייט געווארן צו זיין איינער פון די פעהיגסטע מענער פון אלע צייטן. ער איז געווארן א געזעץ־געבער, א פאעט, א ווונדער־מאכער, א שטאטסמאן, א גענעראל און א נביא. עס איז געווען גאטס טאט.

פריינט, אלס קריסט (משיחי) גלויב איך פון הארצן אז וועלכעס פאלק עס זאל נישט זיין וואס פארפאלגט דאס יידישע פאלק איז פאראורטיילט צו אומגליק. גאט האט געזאגט אז ער וועט בענטשן די וואס וועלן בענטשן די יידן און פארשעלטן די וואס וועלן זיי פארשעלטן. פיל קריסטן האבן פאראויסגעזאגט די גיכע מפלה פון היטלערן, נאך ווען ער האט שטאלץ שפאצירט מיט זיינע קליינע וואנסעס אויף דער נאצי בינע. די אורזאך: זיינע שוידערלעכע פארברעכנס קעגן יידישן פאלק.

ווען גאט האט געשאפן דעם פעסטן שטאם פון דעם פאלק, האט ער עס אנגעפילט מיט טייכן וואסער. דורך זיין רחמנות און קראפט האט ער באשטימט דעם יום־טוב פסח. אינמיטן דער שווארצער נאכט ווען ניין מכות האבן שוין כמעט צעשטערט עגיפטן, האט זיך עפעס געטון אין יידישע היימען. דאס בלוט פון א לאם איז געשפריצט געווארן אויפן אויבערשטידל און אויף די ביישטידלעך פון יעדער היים. אזוי ארום ווען דער מלאך פון נקמה איז געקומען צו קלאפן זיינע פליגלען איבער עגיפטן, זענען די ישראלים געווען זיכער אונטער דעם שוץ פונם בלוט פונם קרבן. דער פארגלייך אין ברית הדשה, איז צו ליינן אונדזערע זינד דורך באקענונג אונטערן בלוט פונם משיח וועלכער איז געווען דאס לאם פון גאט.

3. איצט גייען מיר צו די צווייגן

א באליבטע ביבלישע פערזאן פאר קריסטן, איז דויד המלך. איך קאן זיך נישט דערמאנען ווען איך האב צום ערשטן מאל געלייענט די געשיכטע פונם קאמף פון דוידן מיט גלית דעם פלישתי, אפילו ווען איך לעז עס איצט בין איך נאך אלץ ווי באצויבערט. איך קאן מיך פארשטעלן דאס אומפארגעסלעכע בילד. גלית, דער אונגעהויער גרויסער מאן, אכט אדער ניין פיס הויך, וואס קאן זיך באנוצן מיט א שווערד אזוי גרויס ווי א קאנאן, ער האט עס אפגעהוזקט פון די יידישע ארמייען. שאול המלך האט נישט געקאנט געפינען קיין קעמפער וואס זאל זיך וועלן אקעגן שטעלן דעם שווארץ באבארדעטן, לעסטערענדיקן און אומבאשניטענעם פלישתי. און דויד וואס איז ערשט געקומען פונם פאשן די שאף, הערט די לעסטערונגען און ווערט אויפגעבראכט. גלית האט נישט נאר געלעסטערט ישראל, אבער ער האט געלעסטערט גאט. דויד איז דאן ארויסגעגאנגען אינם נאמען פונם לעבעדיקן גאט וועלכער האט אים מציל געווען פון די לאפעס פונם לייב און פונם בער. גלית האט חוזק געמאכט פון אזא קאמף מיט אן אונערפארענעם יונגן מאן. אבער דויד מיט זיין קראפט און אומדערשראקנקייט פון אן אמתן קעמפער פאר גאט האט ארויסגענומען זיין שליידער און אפגעצילט א שטיין ווי א קויל גלייך אינם שטערן פונם ריז. גלית האט פארלוירן באוווסטזיין און איז געפאלן. דויד, שנעל ווי א הירש, איז צוגעלאפן, ארויסגענומען גלית'עס אייגענע שווערד און מיט איר אפגעשניטן זיין קאפ. ישראל איז אזוי ארום דערלייזט געווארן אין יענעם טאג, און זייערע שונאים זענען אנטלאפן.

דויד איז נישט געווען פולקאם. ער האט געמאכט א שרעקלעכן פעלער. ער האט פאר זיך גענומען אוריה'ס פרוי, און כדי צו פארדעקן זיין זנות, האט ער באפוילן אז אוריה זאל גיין אויפן פראנט, אזוי אז ער איז אומגעקומען אין קאמף. אבער ווייל דויד האט ליב געהאט גאט מיטן גאנצן הארצן, האט אים גאט שוין געהאט צוגעזאגט אייביקע מלוכה. גאט האט געמאכט א בונד מיט דוידן צו עטאבלירן זיין הערשאפט אויף אייביק. דער בונד איז קיינמאל נישט צעשטערט געווארן, אפילו ווען דויד האט אזוי שרעקלעך געזינדיקט. גאט האט באשטראפט דויד המלך מיט בירגער קריג און מיט אויפשטאנד אין זיין אייגענער פאמיליע. אבער דער בונד איז פארבליבן.

יארהונדערטער שפעטער האבן נביאים, ווי ישעיה, ירמיה, און זכריה פארקינדיקט גאטס ווארט. ישעיה האט געזאגט (יא:1) „און א ריטל וועט ארויס פון דעם שטאם פון ישי, און א צווייג פון זיינע ווארצלען וועט שפראצן." ישי איז געווען דוידס פאטער, אזוי ארום באציט זיך דאס אויף דויד המלך. ליינ אכט: „א צווייג וועט שפראצן." ירמיה האט געזאגט (כג:5) „זע טעג קומען, זאגט גאט, און איך וועל אויפשטעלן פון דוידן א גערעכטן שפראץ (א צווייג)." זכריה (ג:8) זאגט: „זע, איך ברענג מיין קנעכט דעם 'שפראץ'."

נון אזוי ווי עס איז געווען דער פאל מיט אברהם אבינו און מיט דעם יידישן פאלק אזוי איז עס אויך אין דעם פאל מיט דעם שפראץ 'שפראץ־צווייג', וואס מיר באגרייפן אז עס באציט זי אויף ישוע המשיח, מיר זען דא ווי גאט טוט דאס וואס איז אוממעגלעך. דער שטאם פון ישי איז געווען אפגעשניטן. דאס יידישע פאלק איז געווען אויף א זייער נידריקער מדרגה אונטער די רוימער. דאך אין אן איינפאכער היים איז דער שפראץ ארויסגעוואקסן. מתי, דאס ערשטע בוך אינם ברית חדשה, הויבט זיך אן מיט די פאלגענדע ווערטער: „דאס בוך פון דורות פון ישוע המשיח, דער זון פון דוידן, דער זון פון אברהם." מרים, די ריינהארציקע יונגפרוי, איז מעוברת געווארן דורך די קראפט פון גאטס גייסט, אדער זי איז זיך צוזאמענגעקומען מיט יוסף'ן מיט וועמען זי האט שפעטער חתונה געהאט. און אזוי איז ישוע געבוירן געווארן אין בית לחם יהודה אין די צייטן פון הורדות המלך. ער איז געווען, ווי דער ברית חדשה לערנט און ווי מיר גלויבן, דעם גרויסן דוידס גרעסערער זון.

אבער אויב דער געבורט אדער דאס אויפוואקסן פונם שפראץ איז געווען וווּנדערבאר, נאך גרעסער איז דער טויט פון ישוען. איך וויל עס קלאר מאכן אז איך האב קיינמאל נישט אויסגעזונדערט דאס יידישע פאלק אז זיי זענען עס שולדיק אין דער קרייציקונג פון ישוען. דער ברית חדשה באווייזט אז די גאנצע מענטשהייט איז שולדיק דארין. די כוהנים גדולים זענען געווען שולדיק. הורדוס, א ניט ייד, איז שולדיק. פאנטיוס פילאטוס, א רוימער, איז שולדיק. איך בין שולדיק, ווארעם איך בין א זינדער און דער ברית חדשה לערנט אז דער משיח איז געשטארבן פאר אונדזערע זינד, א שטעלפארטרעטענד לאם, כדי מיר זאלן האבן דאס בלוט פון פארגעבונג. ער האט אפגעגעבן זיין לעבן פאר מיר און פאר דיר.

דער טויט פון ישוען איז נאך נישט געווען דער סוף. אויפן דריטן טאג האט גאט אים אויפגעוועקט פון די טויטע און ער איז געזען געווארן און דערקענט געווארן פון זיינע תלמידים און פיל אנדערע. דויד המלך'ס נבואה אין תהילים 16 (פסוק 10) איז דערפילט געווארן. „ווארעם דו וועסט נישט איבערלאזן מיין זעל צו דער אונטערערד, וועסט נישט לאזן דיין פרומען זען פארדארבונג."

דער שפראץ, וואס האט אויסגעזען ווי אפשניטן פון מענטשן, איז דערהאלטן געווארן ביים לעבן דורך גאט. און אינם גאנצן ברית חדשה וועט איר געפינען ווי דער ווונדער פון דער אויפשטייאונג (תחיית המתים) ווערט פארקינדיקט.

4. צולעצט קומען מיר צו דער פרוכט

אינם 15טן קאפיטל פון יוחנן, איז אונדז באהאלטן געווארן ישועס דרשה וועגן דעם וויינשטאק און די צווייגן. לאמיר זיך נעמען א ביסל פרייהייט און אויסטויישן דאס בילד פון א בוים אויף א וויינשטאק. דער פרינציפ פון לעבן געפינט זיך אין ביידע בילדער. ישוע האט געזאגט צו זיינע תלמידים: „איך בין דער וויינשטאק און איר זענט די צווייגן . . . אזויווי די צווייג (דער שפראץ) קאן פון זיך אליין נישט ברענגען קיין פרוכט, אחוץ עס פארבלייבט אינם וויינשטאק; אזוי קאנט איר אויך נישט אחוץ אויב איר פארבלייבט אין מיר." מיט אנדערע ווערטער, ישוע האט געלערנט און מיר גלויבן אז גאטס רחמנות און קראפט פליסט אין אונדזער לעבן אריין נאר דורך ישוע המשיחן.

פיל מענטשן רופן זיך קריסטן אבער זיי האבן קיינמאל נישט דערהאלטן דאס לעבן פון גאט. זיי מוזן פריער אינדיווידועל נאכאמאל געבוירן ווערן פון אויבן. מיר גלויבן דאריבער אז מיר דארפן וואקסן גייסטיק דורך ביבל שטודיום, תפילה, עפנטלעכן גאטעס דינסט צום גאט פון אברהם, יצחק און יעקוב, דעם גאט פון דוידן, דעם גאט פון די גרויסע און שיין־רעדענדע נביאים, דעם גאט פון דעם איינעם וועלכן מיר גלויבן באמונה שלמה אז ער איז דער האר און רעטער, ישועה המשיח.

Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 10־11

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד, 23

אַ מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דינען משיח

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 40 - No. 10 JUNE, 1957

דער בוים ביי די טייכען פון וואַסער

אַ דרשה וועלכע איז געהאַלטן געוואָרן פאַר יידן און קריסטן

ביי דר. קאַרי נ. ווייסיגער

„און ער וועט זיין ווי אַ בוים וואָס איז געפלאַנצט ביי די טייכן פון וואַסער . . ."
(תהילים א:3)

אין 1934 האָב איך באַזוכט ארץ ישראל. עס איז געווען אַ טיף רירענדע דערפאַרונג. פון קינדהייט אָן האָב איך געהערט און געלעזן וועגן ירושלים, יהודה און גליל, וועגן יהושוען און ווי אַזוי ער איז אַדורכגעגאַנגען דעם ירדן. איך האָב מיך דערמאָנט אין אליהו הנביא אויפן באַרג כרמל און ווי אַזוי ער האָט באַזיגט די פאַלשע נביאים פונם אָפּגאָט בעל. אַלס אַ משיחי (קריסט) בין איך געווען ספּעציעל פאַראינטערעסירט מיט ניצרת און בית לחם. אַליין איז פאַר מיר געווען הייליקער באָדן; איך בין געווען אין דעם הייליקן לאַנד.

צוויי זאַכן האָבן געמאַכט אַ באַזונדערן איינדרוק אויף מיר: די שיינקייט פונם ים הגליל (כינרת), וואָס האָט געבלישטשעט ווי אַן עמעראַלד שטיין וואָס ליגט אַרוים פון אַ טיפן טעלער, און די קליינקייט פון ארץ ישראל. ווען איך בין געווען אַ קינד האָב איך געמיינט אַז עס איז זייער ווייט פון דן ביז באר שבע. איך האָב אויסגעפינען אַז מיט אַן אויטאָ קאָן מען אַדורכפאָרן די שטרעקע אין אַ פּאָר שעה.

איך בין אַריינגעקומען קיין ארץ ישראל דורכן מדבר. אין 134 איז עס געווען אַ 24 שעהדיקע רייזע מיט אַן אויטאָבוס פון באַגדאַד קיין דמשק. איך בין געפאָרן אַהיים פון אינדיע דורך די זאַמדיקע וויסטענישן פון סיריען. אַזוי אַרום בין איך אָנגעקומען פונם מזרח און פון צפון. ווייל איך בין געפאָרן דורכן מדבר האָב איך בעסער געקאָנט פאַרשטיין ווי אַזוי די בני ישראל האָבן געקוקט אויף ארץ ישראל ווי אויף אַ לאַנד פון „מילך און האָניק." נאָכן שטויביקן מדבר צו זען עפּעס גרינס, איז אַ דערקוויקונג פאַר די אָנגעשטרענגטע אויגן.

היינט אָוונט ווען איך וויל רעדן אויף דער טעמע, „וואָס משיחיים (קריסטן) גלויבן," האָבן איך אויסגעוויילט אַ פּסוק פונם ערשטן קאַפּיטל תהילים, „און ער וועט זיין ווי אַ בוים וואָס איז געפלאַנצט ביי די טייכן פון וואַסער." דער שרייבער פון תהילים מאָלט דאָ אַ גערעכטן מאַן, אַ צדיק. דעם סימבאָל דאָ וויל איך באַציען אויף ביבלישער רעליגיע. איך זע אונדזער משיחישן גלויבן ווי אַ בוים. און אַלס אַ זעלכן האָט ער וואָרצלען, אַ שטאַם, צווייגן און פרוכט. דאָס פלאַנצן פונם בוים ביי די טייכן פון וואַסער ווייזט אויף גאָטס גרויסן פּלאַן וואָס ווערט באַוואַסערט פון די שטראָמען פון זיין רחמנות און זיין קראַפט.

1. לאָמיר אָנהויבן מיט די וואָרצלען

קריסטענטום (משיחיזם) גייט צוריק ביז אברהם אָבינו. די וואָרצלען זינקען טיף אַריין אין אַלטערטום, 2,000 יאָר פאַרן משיח. די וואָרצלען זענען 100% פאַרבינדען מיט אברהם אָבינו אָדער די העברייער. איך וואָלט געזאָגט אַז דידאָזיקע אונטער־ערדישע וואָרצעלעך זענען יידיש, אָבער דער נאָמען ייד קומט פון יהודה, און דעריבער מוזן מיר אָנהויבן מיט יהודה'ס עלטער־זיידן, מיט אברהם אָבינו.

כימעט מיט 4000 יאָר צוריק האָט זיך דער האַר גאָט באַוויזן צו אַ מאַן אינם נידריגערן טייל פונם טייך טיגרים־פּרת. דאָס איז געווען אין מעסאָפּאָטאַמיע אָדער דעם איצטיקן איראַק. גאָט האָט פרייוויליק געמאַכט אַ בונד (ברית) מיט אברהמען. ער האָט אים געגעבן אַ דרייזאַכע הבטחה. ער האָט אים צוגעזאָגט אַ לאַנד, אַ זאָמען, און אַז ער זאָל זיין אַ ברכה פאַר אַלע פעלקער. אברהם (וואָס האָט דעמאָלט געהייסן „אַברם") פון זיינער זייט, האָט זיך אונטער געגומען צו זיין פולשטענדיק געהאָרכזאַם צו גאָט.

אברהם איז געווען 15 יאָר אַלט ווען ער איז אַוועק פון חרן אין צפון מעסאָפּאָטאַמיען. אין בראשית 15 לעזן מיר אַז „ער האָט געגלויבט אין יהוה; און ער האָט עס אים גערעכנט פאַר גערעכטיקייט."

אָבער אברהם האָט געהאַט אַ פּראָבלעם, און אין דעם זעען מיר די פלאַנצונג ביי די טייכן פון וואַסער. זיין פרוי שרה איז געווען אַן עקרה (קינדערלאָז). דאָס קינד פון הבטחה האָט געדאַרפט געבוירן ווערן, אָבער זי האָט נישט געהאַט קיין קינד. יאָרן זענען פאַרביי. אברהם איז געווען אין אַ פאַרלעגנהייט. ער האָט געוווסט אַז גאָט קאָן נישט זאָגן קיין ליגן, אָבער שרה איז שוין געווען פאַרביי די יאָרן פאַר האָבן קינדער. דאָך ווען אברהם איז אַלט געוואָרן 99 יאָר איז די הבטחה באַנייט געוואָרן, און נאָך וועמעס שטראָמען פון רחמנות און פון קראַפט זענען גרענעצלאָז האָט געמאַכט אַז שרה איז טראָגעדיק געוואָרן, און ווען דער גרויסער פאָטער פון אַלע מאמינים איז אַלט געוואָרן 100 יאָר איז יצחק געבוירן געוואָרן.

איך וויל מיך דאָ אָפּשטעלן און זאָגן, אַז דער גאָט פון אברהמען איז אומשטאַנד צו באַשאַפן עפּעס פון גאָרנישט. עס איז זיין הערלעכקייט צו באַשאַפן לעבן און הבטחה און האָפנונג. מיר משיחיים (קריסטן) גלויבן אַז דער וועג פון דערלייזונג איז צו פאַרטרויען זיך אויף דעם וואָרט פון דעם גאָט פון אברהמען. פּולוס האָט אַ סך שפּעטער געשריבן אין זיין בריוו צו די גאַלאַטער (3:29) „און אויב איר זענט דעם משיח'ס דאַן זענט איר אברהמ'ס זאָמען, און יורשים לויט די הבטחה." ווען אַלין זעט אוים פינצטער און אוממעגלעך, דאַן איז די צייט צו פאַרטרויען אברהם אָבינוס גאָט.

2. מיר קוקן איצט אויפן שטאַם

גאָט האָט געוואָלט מאַכן אַ גרוים פאָלק פון אברהם אָבינון, אַ פאָלק אַזוי פיל ווי די שטערן פון הימל און ווי די קערנדלעך פון זאַמד ביים ים. די

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879